

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.IV.37.386/2012/4.szám

A Kúria a dr. Kmetty Ildikó ügyvéd (által képviselt felperes nevéfelperesnek dr. Gulyás Ágnes kormánytisztviselő által képviselt Emberi Erőforrások Minisztériuma (1055. Budapest Szalay u. 10-14.) alperes ellen oktatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. március 06. napján kelt 8.K.33.672/2010/13. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 14. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 8.K.33.672/2010/13. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 2006. november 8-án nyújtott be kérelmet az Oktatási és Kulturális Minisztérium Magyar Ekvivalencia és Információs Központhoz, melyben a részére, az Amerikai Egyesült Államokban a Florida International University intézmény által 2001. április 20-án kiállított Bachelor of Science in Occupational Therapy oklevél magyarországi felsőoktatási intézményben megszerezhető, főiskolai végzettségként történő elismerését, továbbá az oklevél által tanúsított szakképzettség megállapítását kérte.

2007. január 1-jén az oklevelek elismerésére irányuló hatósági eljárás az Oktatási és Kulturális Minisztérium hatásköréből

átkerült az Oktatási Hivatal hatáskörébe. Az Oktatási Hivatal, mint elsőfokú hatóság 2007. június 14-én hozott a felperes ügyében határozatot, mely határozat rendelkező részének 1. pontjában az oklevél által tanúsított végzettséget magyarországi felsőoktatási intézményben megszerezhető főiskolai végzettségként ismerte el, egyúttal feljogosította a felperest, hogy külföldön szerzett címét „Bachelor of Science in Occupational Therapy” használhassa. A határozat rendelkező részének 2. pontjában viszont az oklevél által tanúsított szakképzettség magyarországi felsőoktatási intézményben megszerezhető szakképzettségként való elismerését megtagadta.

A felperes az elsőfokú határozat rendelkező részének 2. pontját megfellebbezte, mely fellebbezés folytán eljár alperes az elsőfokú döntést megsemmisítette, a szakképzettség elismerése tárgyában eljáró hatóságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

Az új eljárás során az elsőfokú hatóság megkereste a Mozgássérültek Pető András Nevelőképző és Nevelőintézetét, valamint az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolai Karát (ELTE GYFK) szakvélemény beszerzése céljából. Ezt követően az elsőfokú hatóság újból meghozott határozatában a felperes oklevele által tanúsított szakképzettség magyarországi felsőoktatási intézményben megszerezhető szakképzettségként való elismerését újólag megtagadta.

A felperes fellebbezése folytán eljár alperes ezt az elsőfokú határozatot is megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot ismételten új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Ezt követően az elsőfokú hatóság 2010. január 8. napján hozta meg határozatát, amelyben az oklevél által tanúsított szakképzettség magyarországi felsőoktatási intézményben megszerezhető szakképzettségként való elismerését ugyancsak megtagadta.

A döntéssel szemben a felperes ismételten fellebbezett. A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 2010. március 31. napján kelt határozatával a felperes fellebbezését elutasítva az elsőfokú döntést annak helyes indokaira utalással helybenhagyta.

A jogerős közigazgatási határozattal szemben a felperes keresetet terjesztett elő. Álláspontja szerint az alperes tévesen hivatkozott arra, hogy az oklevél nem tanúsíthat egyidejűleg egy felsőfokú végzettséget és egy alacsonyabb szakképzési rendszerben megszerezhető szakképzettséget, szakképesítés. Az „occupational therapy” egy új tudományág, mely elsősorban a fizikálisan sérült emberek rehabilitációját segíti elő utóterápiákkal. A szakképzettség ezzel az elnevezéssel az európai országokban egyenlőre nem szerezhető meg. A hatóság a bíróság eljárást megelőző eljárása során nem folytatta le a kérelmező szakképzettségének,

szakképesítésének teljes körű vizsgálatát, és indokolatlanul tagadta meg szakmájának magyarországi elismerését, melynek alátámasztására hivatkozott a külföldi bizonyítványok és oklevelek elismeréséről szóló 2001. évi C. törvény (Ekvivalencia tv.) 1. § (4) bekezdésére, 2. § (2) bekezdésére, 6. § (1) bekezdésére, 16. § (1) bekezdésére, 18. § (1) bekezdés a) pontjára, illetve a felsőoktatásról szóló törvényre is. A keresetlevél szerint a szakképesítés fogalmát a felnőttképzésről szóló 2001. évi CI. törvény és az Ekvivalencia tv. nem határozza meg, az oktatási törvény maga is több helyen keveri a szakképzettséggel, így elmondható, hogy mindkét végzettség kapcsolódhat felsőfokú tanintézményben folytatott tanulmányokhoz. A hatóság - véli a felperes - e körben csak a felsőoktatási intézményeknél elvégezhető képzések megfeleltethetőségét vizsgálta, nem vizsgálta azonban egy esetleges Magyarországon alacsonyabb szintű minősítéssel egyező végzettség lehetőségét.

A felperes arra is hivatkozott, hogy a hatóság által rendelkezésre bocsátott formanyomtatvány felsőfokú végzettség mellett kifejezetten csak a szakképzettség elismerésének megkérésére ad választási lehetőséget.

Az ügyben eljáró Fővárosi Törvényszék a 8.K.33.672/2010/13. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság szerint a felperes kérelme benyújtásakor azt jelölte meg, hogy a külföldi oklevele által tanúsított végzettségi szint főiskolai végzettségi szintként történő elismerését és az oklevele által tanúsított szakképzettség megállapítását kéri. A felperes érvelésével ellentétben a hatóság ezért nem vizsgálhatta, hogy a felperes oklevele a felsőfokú végzettségéhez kapcsolódó szakképzettségnél alacsonyabb szintű szakképzettségnek - valamely OKJ-s szakképesítésnek - elismerhető-e. A bíróság szerint az a tény, hogy a felperes esetében három alkalommal került sor elsőfokú eljárás lefolytatására, azt igazolja, hogy a hatóság a felperesi kérelemhez igazodóan igen részletesen tárta fel a tényállást. E szerint a felperes külföldi oklevele által tanúsított „Bachelor of Science in Occupational Therapy” - magyar fordítás alapján munkagyógyászati szakember - elnevezésű szakképzettségnek megfelelő szakképzettség a magyar felsőoktatási rendszerben sem egyetemi, sem főiskolai végzettségi szinthez kapcsolódóan nem szerezhető meg. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az eljárás során három szakvélemény is beszerzésre került:

- A Semmelweis Egyetem szakvéleménye szerint a „Bachelor of Science in Occupational Therapy” végzettség leginkább a magyarországi gyógytornász, valamint az ápoló képzésekkel mutat rokonságot, amelyhez összesen 240 kreditpont szükséges. A felperes végzettsége alapján mindösszesen 81 kredit ismerhető el, ezért a gyógytornász, vagy ápoló szakképzettség elismerését különbozoti feltételek teljesítésével sem tudja javasolni.

- A Mozgássérültek Pető András Nevelőképző és Nevelő Intézet

szakvéleményében azt állapította meg, hogy az általa nyújtott tanító, a konduktor-tanító és az óvodapedagógus alapképzéshez kapcsolódó képesítési követelmények nyolc félév alatt 240 kredit teljesítését írják elő. A felperes által benyújtott oklevél alapján legfeljebb 24 kreditpont ismerhető el, így a megfeleltethető tantárgyak rendkívül alacsony kreditértéke miatt még különbözeti vizsga teljesítését sem javasolta.

- Az ELTE GYFK által adott szakvélemény szerint a felperes külföldi végzettsége alapján magyar gyógypedagógus szakképzettség esetén összesen 6-8 kredit ismerhető el, így a gyógypedagógus szakképzettség megszerzéséhez mintegy 232-234 kredit hiányzik, amely olyan nagymértékű eltérés, hogy a felperes oklevele által tanúsított szakképzettség nem feleltethető meg a hazai felsőoktatásban megszerezhető gyógypedagógus szakképzettségnek. Az ELTE szakvéleménye foglalkozott még a rehabilitációs foglalkoztató terapeuta szakképzettség elismerésével is. E vonatkozásban megállapította, hogy a felperes által benyújtott tematikák alapján 22 kredit ismerhető el a 71 kreditből, mely kreditmennyiség a szakképzettség megszerzéséhez szükséges 31 %-ot fedi csak le, így a mozgásszervi rehabilitációs foglalkoztató terapeuta szakképzettség sem ismerhető el a felperes által elvégzett tanulmányok alapján.

A bíróság szerint ezen szakvélemények alapján a közigazgatási hatóság a tényállást megfelelően feltárta, a törvény által előírt bizonyítást teljes körűen elvégezte. Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy az Ekvivalencia tv. 18. § (1) bekezdés a) pontja kifejezetten kimondja, hogy a szakképzettség elismerésének előfeltétele, hogy az az oklevél által tanúsított főiskolai, vagy egyetemi végzettséghez kapcsolódjon, azaz nem lehet megalapozott egy olyan jogértelmezés, mely szerint a kérelmező főiskolai végzettségéhez kapcsolódó szakképzettsége egyenértékűként elismerhető lenne olyan szakképzettséggel, amely Magyarországon csak posztgraduális végzettség formájában volt megszerezhető.

Az elsőfokú bíróság szerint a felsőoktatási intézményben szerezhető oklevél az az okirat, amely egyszerre tanúsít felsőfokú végzettséget, és szakképzettséget, ahogy arról a felsőoktatásról szóló 2005. évi CXLIX. törvény 32. §-a és 62. § (5) bekezdése is rendelkezik. Ha a hatóság a már elismert felsőfokú iskolai végzettséghez kapcsolódóan valamilyen szakképesítést elismerne, ezzel olyan jogot biztosítana az érintettnek, amely Magyarországon semmilyen képzési formában nem szerezhető meg.

A felperes felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Fővárosi Törvényszék 8.K.33.672/2010/13. számú döntésével szemben. A felülvizsgálati kérelemben előadta, hogy a támadott határozat nem jelölt meg semmilyen, a felperesi elképzeléstől eltérő megnevezésű és gyakorolható szakmát, ugyanis az alperes az ezzel kapcsolatos teljes körű vizsgálatot nem folytatta le. A felperes

elképzelhetetlennek tartja, hogy a végzettsége Magyarországon semmilyen elismert szakképesítésnek, vagy szakképzettségnek ne felelne meg.

A felperes szerint az alperes által rendelkezésére bocsátott formanyomtatvány nem adott lehetőséget arra, hogy a felperes a főiskolai végzettségének elismerése mellett esetlegesen egy alacsonyabb szintű szakképesítés elismerését kérje. Nem a tényállást rögzíti az ítélet azon megállapítása, hogy a felperes a közigazgatási eljárás során a kérelmet e körben nem módosította, mivel az alperes erre vonatkozólag a felperest soha nem hívta fel. A Ket. 4. § (1) bekezdése rögzíti a tisztességes ügyintézéshez való jogot, amelybe beletartozik a teljes körű tájékoztatás is. Álláspontja szerint a bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperes nem sértette meg a tisztességes ügyintézéshez való jogot. A felperes véleménye szerint téves az ítélet megállapítása azért is, mert az alperes az egész eljárás során tagadta, hogy főiskolai végzettség mellett egy alacsonyabb szinten megszerezhető szakképesítés elismeréséről is dönthetne. A kérelmeket nem megnevezésük, hanem tartalmuk szerint kell elbírálni, így az ítélet indokolása sérti a Ket. 3. §-a szerinti kérelemhez kötöttség elvét. A vonatkozó jogszabályok alapján a felperes arra a következtetésre jutott, hogy az Ekvivalencia tv. a szakképzettség és szakképesítés közötti különbséget, mint fogalmat nem határozza meg, mindkét végzettség kötődhet felsőfokú végzettséghez. E körben az Ekvivalencia tv. 16. § (1) bekezdését és 18. § (1) bekezdését jelölte meg.

A felsőoktatásról szóló 2005. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: Fot.) 32. § (2) bekezdése a felsőoktatásban megszerezhető szakképzés tekintetben úgy fogalmaz, hogy a felsőfokú végzettséghez tartozó szakképesítést fel kell venni az OKJ-s jegyzékbe, amiből az következik, hogy ezen végzettségek a nem felsőfokú tanintézményben megszerezhető képzésekkel együtt szerepelnek. A Fot. 62. § (4) bekezdése szerint a felsőoktatási intézmény által kiállított oklevél két dolgot tanúsít: a végzettségi szintet, és a szakképzettséget. A felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélet által hivatkozott (5) bekezdés szerint és más jogszabályhely szerint sincs azonban arról rendelkezés, hogy a kettő ne lenne elválasztható egymástól, azaz nincs tiltó rendelkezés arra vonatkozóan, hogy egy főiskolai végzettség tanúsítása mellett a főiskola során megszerzett ismeretek egy alacsonyabb szintű szakképesítéshez ne lennének elegendőek és ez nem jogosítaná fel a szakmájának gyakorlására a kérelmezőt.

A felperes szerint a bírósági eljárást megelőző hatósági eljárás során a hatóság nem folytatta le a kérelmező szakképzettségének/szakképesítésének teljes körű vizsgálatát és indokolatlanul tagadta meg szakmájának magyarországi elismerését.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nyújtott be. Ellenkérelmében előadta, hogy a felperes főiskolai végzettségi szintként történt elismerését és az oklevele által tanúsított szakképzettség megállapítását kérte a hatóságtól. A formanyomtatványokat a hivatal az ügyfelek érdekében rendszeresítette, használatuk azonban nem kötelező, mint ahogy ez a formanyomtatványon lévő felhívásban is szerepel. A hivatal külön űrlapot rendszeresített a szakképzettségek és külön a szakképesítések elismerésére. A felperes egy ízben említette meg, hogy az oklevele esetleg főiskolai végzettségi szintre épülő, szakirányú továbbképzésben megszerezhető, rehabilitációs foglalkoztató terapeuta szakképzettségként lenne elismerhető, a hivatal felhívására azonban úgy nyilatkozott, hogy eredeti kérelmét tartja fenn.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270. § (2) bekezdése a felülvizsgálatot - mint rendkívüli jogorvoslatot - csak jogszabálysértésre hivatkozással teszi lehetővé. Az általánosan kialakult és következetes bírói gyakorlat szerint, ha a felülvizsgálati kérelem a jogerős ítélettel megállapított tényállást sérelmezi, a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésének csakis akkor van helye, ha a tényállás iratellenes, illetőleg a bíróság a bizonyítékokat - azok egybevetése során - nem a maguk összességében értékelte, és ennél fogva a megállapított tényállás nyilvánvalóan okszerűtlen, vagy lényeges logikai ellentmondást tartalmaz. Nem állapítható meg jogszabálysértés akkor, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. A felülvizsgálati eljárás keretében ugyanis nincs lehetőség a bizonyítás adatainak újabb egybevetésére, és a bizonyítékok felülmérlegelésére.

A felperes a tényállás feltárásának hiányosságát abban látja, hogy a hatóság az eljárása során nem hívta fel, hogy kéri-e a felperes a főiskolai végzettségének elismerése mellett esetlegesen egy alacsonyabb - OKJ-s - szintű szakképesítés elismerését. Az Ekvivalencia törvény 8. § (4) bekezdése szerint az eljáró hatóság kérelem alapján jár el. Ha a bizonyítási eljárás során megállapítható, hogy a kérelemben foglaltak szerinti elismerés vagy honosítás feltételei hiányoznak, de más módon történő elismerés vagy honosítás lehetséges, akkor az eljáró hatóság a kérelmezőt kérelme módosításának lehetőségéről tájékoztatja. A Kúria megítélése szerint helytálló az elsőfokú bíróság e tekintetben tett azon megállapítása, amely szerint az alperes nem sértett jogszabályt, mert a felperes az eljárás során az eredeti kérelmét tartotta fenn. Ennek megfelelően három alkalommal is sor került az elsőfokú eljárás lefolytatására amelynek keretében - ahogy a jogerős ítélet is utal rá - három felsőoktatási intézmény

szakvéleménye alapján alaposan feltárássra került a Florida International University intézmény által 2001. április 20-án kiállított Bachelor of Science in Occupational Therapy oklevél magyarországi elismerhetősége. Az elsőfokú bíróság ez alapján fogadta el, hogy a tényállás feltárássra került. A Kúria rámutat, hogy az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg: a korábbi szakvélemények és a pótlólag beszerzett iratok alapján készített új szakértői vélemény szerint a felperes külföldön szerzett oklevele által tanúsított szakképzettség nem megfeleltethető valamely magyar felsőoktatási intézményben megszerezhető főiskolai szintű szakképzettségnek. E tekintetben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás kellően bizonyított, okszerű, az ítéletnek az ügy érdemére kiható megalapozatlansága nem állapítható meg.

A felülvizsgálati kérelem alapján a Kúria a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a fenti jelölt külföldi oklevél magyarországi elismerése folyamatában a hatályos jogszabályok alapján felmerülhetett-e a „más módon történő elismerés”. Az Ekvivalencia tv. 16. § (1) bekezdése „[a]z alap-, közép- és elsőfokú szakképesítés elismerése, a hatósági bizonyítvány” cím alatt a következőképpen rendelkezik: Magyarországon megszerezhető, alap-, közép- vagy elsőfokú szakképesítést tanúsító bizonyítványként olyan külföldi bizonyítvány ismerhető el, amely, figyelembe véve a kiállító külföldi intézmény jogállását, a bizonyítvány jogi hatályát, továbbá összehasonlítva a képzés időtartamát, tartalmát, valamint a szakmai és vizsgakövetelményeket, olyan szakképesítést tanúsít, amely Magyarországon megszerezhető vagy korábban megszerezhető volt.

E rendelkezés szerint tehát elsőként kell figyelembe venni a kiállító külföldi intézmény jogállását. Jelen ügyben megállapítható, hogy a kiállító intézmény elnevezése alapján egyetemi jogállású. Így amikor a magyar hatóság az elismerésről döntött, akkor nem sértett jogszabályt, sőt épp a törvényi rendelkezésnek megfelelően járt el, amikor az Ekvivalencia tv. 16. § (1) bekezdése alapján az egyetemi illetve a főiskolai végzettségi szintet vette alapul, s erre vonatkozóan kért be szakvéleményt. E tekintetben a tényállást maradéktalanul feltárta.

Az Ekvivalencia tv. 18. § (1) bekezdése szerint külföldi oklevél által tanúsított szakképzettség akkor ismerhető el a hazai felsőoktatásban megszerezhető szakképzettségként, ha

a) a szakképzettség az oklevél által tanúsított alapképzéshoz, mesterképzéshoz vagy szakirányú továbbképzést tanúsító oklevélhez kapcsolódik, és

b) megállapítható, hogy a kérelmező képzése megfelel a jogszabály által előírt képzési és kimeneti követelményeknek és a hazai képzés rendjének.

Jelen ügyben megállapítható, hogy a felperes oklevele külföldi egyetemen szerzett BA (Bachelor) minősítésű oklevél [lásd a Fot.

63. § (4) bekezdése a pontját] A Kúria megállapítja, hogy az ügyben eljáró hatóságok és az elsőfokú bíróság a törvényi rendelkezéseknek megfelelő döntést hozott akkor, amikor az elismerhetőséget a különböző, hasonló végzettséget nyújtó felsőoktatási intézmények BA szakjaival vetette egybe (A felperes oklevele „Bachelor of Science in Occupational Therapy” elnevezésű).

Az alperes a felperes kérelme és a törvény alapján másként el sem járhatott volna. A felsőoktatási intézmények közötti átjárhatóság érdekében intézményesítette a Fot. a kreditátvitelt. A Fot. 58. § (1) bekezdése akként rendelkezett, hogy a felsőoktatási intézményben folytatott tanulmányok során a tanulmányi követelmények teljesítését - az egyes tantárgyakhoz, tantervi egységekhez rendelt - tanulmányi pontokban (a továbbiakban: kredit) kell kifejezni. A hallgatónak az adott képzésben történő előrehaladását a megszerzett kreditek összege fejezi ki. Az 58. § (2) bekezdés értelmében kredit a felsőoktatási intézmény által meghatározott tanulmányi követelmények teljesítésével szerezhető. A Fot. ugyanezen szakasz (7) bekezdése szerint el kell ismerni a kreditet, ha az összevetett ismeretek legalább hetvenöt százalékban megegyeznek. Az ismeretanyag összevetését a felsőoktatási intézmény e célra létrehozott bizottsága (kreditátviteli bizottság) végzi. A kreditátviteli bizottság a korábbi tanulmányokat és munkatapasztalatokat tanulmányi követelmény teljesítéseként elismerheti.

Megállapítható, hogy jelen ügyben a három felsőoktatási intézmény szakvéleménye épp az elismerhetőség érdekében született.

A felperes szerint a más módon - OKJ-s végzettségként - történő elismerés” vizsgálata a hatóság feladata, amit a jogerős döntés amikor a keresetet elutasította, nem vett figyelembe

A Fot 32. § (3) bekezdése szerint: *A felsőoktatási intézmény és a gazdasági (szakmai) kamara a szakképesítésért felelős miniszterrel kötött megállapodás alapján - az országos gazdasági érdekképviseleti szervezetekkel együttműködve - kidolgozza a szakmai és vizsgakövetelményt és kezdeményezi a felsőfokú szakképzésnek az Országos Képzési Jegyzékbe történő felvételét. A felsőfokú szakképesítést fel kell venni - egyszerűsített és gyorsított akkreditációs eljárást követően - az Országos Képzési Jegyzékbe, ha azzal a szakképesítésért felelős miniszter egyetért.*

A Fot. 32. § (5) bekezdése kimondja, hogy az alapképzésben alapfokozat (baccalaureus, bachelor) és szakképzettség szerezhető. Az alapfokozat az első felsőfokú végzettségi szint, amely feljogosít a mesterképzés megkezdésére. Az alapképzésben szerzett szakképzettség jogszabályban meghatározottak szerinti munkakör betöltésére jogosít.

A Kúria megállapítja, hogy a felperes által elismertetni kívánt külföldi oklevél egyértelműen BA szakot megjelölő alapfokozat, így nem keletkezett kötelezettsége a hatóságnak arra, hogy az alapképzésben szerzett szakképzettség lehetőségét hivatalból vizsgálja.

A Kúria végezetül megjegyzi, hogy az eljárás során a különböző egyetemekről, főiskolákról beszerzett szakvélemények egyben megmutatják az egyes tantárgyak vonatkozásában a kreditátvitel esetleges lehetőségeit, amelyet a felperes ezen intézményekbe történő sikeres felvétel esetén érvényesíthet. Tehát a külföldi tanulmány által szerzett tudás a magyar jogrendszerben így is hasznosítható.

A fentiek alapján a Kúria a Fővárosi Törvényszék 8.K.33.672/2012/13. számú ítélete tekintetében sem a kirívóan okszerűtlen mérlegelést, sem jogszabálysértést nem állapította meg, ezért a Pp. 275. § (3) bekezdés alkalmazásával hatályában fenntartotta.

A Kúria a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 78. § alapján kötelezte a pervesztes felperest a felülvizsgálati eljárás költségeinek megfizetésére.

Az illetékekről szóló - módosított - 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés d) pontja szerint ha az eljárás tárgyának értéke nem állapítható meg, és ha törvény másként nem rendelkezik, a Kúria előtt az illeték számításának alapja felülvizsgálati eljárásban 700 000 forint. Az Itv. 50. § (1) bekezdés kimondja, hogy a 39-41. § szerint meghatározott illetékalap után a felülvizsgálati illeték mértéke ítélet elleni felülvizsgálat esetén 10%, de legalább 50 000 forint, legfeljebb 3 500 000 forint. A Kúria e rendelkezések alapján kötelezte felperest a 70.000 forint felülvizsgálati illeték megfizetésére.

Budapest, 2013. június 4.

Dr. Kozma György sk. a tanács elnöke, Dr. Balogh Zsolt sk. előadó bíró, Dr. Hörcherné Dr. Marosi Ildikó sk. bíró